ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN MISCHO της 1ης Οκτωβρίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Στην παρούσα υπόθεση το Δικαστήριο καλείται να κρίνει αν η Ιταλική Δημοκρατία διασφαλίζει την ορθή εφαρμογή της οδηγίας 79/109/ΕΟΚ [1] του Συμβουλίου, της 24ης Ιανουαρίου 1979, περί τροποποιήσεως της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ [2] περί βρουκελλώσεως.

2. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, *η μεταφορά* μιας *οδηγίας* στο εσωτερικό δίκαιο *δεν απαιτεί* κατ' ανάγκη την *πανηγυρική και κατά γράμμα επανάληψη* των διατάξεών της με ρητή και συγκεκριμένη διάταξη· ενδέχεται η υλοποίησή της, σε συνάρτηση με το περιεχόμενό της, να είναι δυνατή σ' ένα γενικό νομικό πλαίσιο, εφόσον το πλαίσιο αυτό εξασφαλίζει πράγματι την πλήρη εφαρμογή της οδηγίας κατά τρόπο αρκετά διαυγή και σαφή, έτσι ώστε σε περίπτωση κατά την οποία η οδηγία αποσκοπεί στη δημιουργία δικαιωμάτων υπέρ των ιδιωτών, οι δικαιούχοι να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίζουν το πλήρες περιεχόμενο των δικαιωμάτων τους και, ενδεχομένως, να τα προβάλλουν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων [3].

3. Αντίθετα, *απλή διοικητική πρακτική*, που από τη φύση της υπόκειται σε μεταβολές κατά τη βούληση της διοίκησης και η οποία στερείται της προσήκουσας δημοσιότητας, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί νόμιμη εκπλήρωση της υποχρέωσης που υπέχουν τα κράτη μέλη δυνάμει του άρθρου 189, τρίτη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ [4].

4. Υπό το φως των αρχών αυτών, θα επιθυμούσα τώρα να εξετάσω το ζήτημα αν η Ιταλική Δημοκρατία μετέφερε ορθά στο εσωτερικό της δίκαιο την οδηγία 79/109/ΕΟΚ.

5. Υπενθυμίζω αμέσως ότι κατά την προφορική διαδικασία ο εκπρόσωπος της καθής δέχτηκε ότι το απονεκρωμένο εμβόλιο μετ' ενισχυτικού της ανοσίας 45/20, για το οποίο γίνεται λόγος στο *άρθρο 6, στοιχείο β), δεύτερη περίπτωση*, δεν έχει ακόμη εγκριθεί στην Ιταλία και ότι, επομένως, η διάταξη αυτή δεν έχει ακόμη μεταφερθεί στο εσωτερικό δίκαιο.

6. Τα άλλα προβλήματα που τίθενται με την παρούσα υπόθεση μπορούν να καταταγούν σε δύο κατηγορίες, δηλαδή εκείνη των διατάξεων που επαναλαμβάνονται με τις διοικητικές εγκυκλίους, και εκείνη του καθεστώτος που εφαρμόζεται έναντι των εισαγόμενων ζώων καταγωγής των άλλων κρατών μελών.

Α — Οι διατάξεις που επαναλαμβάνονται με τις διοικητικές εγκυκλίους

7. Από τις πληροφορίες που παρέσχαν οι ιταλικές αρχές και ιδίως από τον πίνακα που κατάρτισαν οι ίδιες αρχές αιτήσει του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι τα άρθρα:

— 5, ii), εδάφιο 2,

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/024, σ. 14.

2 — Οδηγία 64/432/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1964, περί προβλημάτων υγειονομικού ελέγχου στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών βοοειδών και χοιροειδών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/001, σ. 108).

3 — Απόφαση της 23ης Μαρτίου 1985, Επιτροπή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, 29/84, Συλλογή σ. 1661· απόφαση της 9ης Απριλίου 1987, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, 363/85, Συλλογή σ. 1733, σκέψη 7.

4 — Βλέπε ιδίως απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1982, Επιτροπή κατά Βασιλείου των Κάτω Χωρών, 160/82, Συλλογή σ. 4637, σκέψη 4· απόφαση της 15ης Μαρτίου 1983, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, 145/82, Συλλογή σ. 711, σκέψη 10· και, πιο πρόσφατα, απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1986, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, 168/85, Συλλγή σ. 2945, σκέψη 13.

— 7, στοιχείο γ), πρώτο εδάφιο,

— 8 και

— 9, στοιχείο Δ

αποτέλεσαν αντικείμενο της διοικητικής εγκυκλίου αριθ. 65 της 16ης Απριλίου 1973, αριθ. 25 της 23ης Ιουνίου 1981 ή αριθ. 32 της 30ής Απριλίου 1986.

8. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ελέχθη ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση επρόκειτο για εγκυκλίους secundum legem και όχι για εγκυκλίους contra legem. Όμως, εκτός του ότι πρόκειται για διάκριση στην οποία, από ό,τι γνωρίζω, ουδέποτε προέβη το Δικαστήριο, από την προσεκτική ανάγνωση των επίμαχων διατάξεων προκύπτει ότι οι εγκύκλιοι είτε τροποποιούν ευθέως τη βασική οδηγία (64/432/ΕΟΚ) είτε επιτρέπουν εναλλακτικές μεθόδους ελέγχου μη προβλεπόμενες από την οδηγία, πράγμα που ισοδυναμεί με τροποποίηση.

9. Όμως, η οδηγία του 1964 είχε μεταφερθεί στην ιταλική έννομη τάξη με νόμο, ήτοι το νόμο αριθ. 397 της 30ής Απριλίου 1976 (που δημοσιεύτηκε στην GURI αριθ. 153 της 11.6.1976). Επομένως, οι διατάξεις της οδηγίας 79/109/ΕΟΚ πρέπει να περιληφθούν σε διατάξεις εσωτερικού δικαίου που έχουν την ίδια τυπική ισχύ με εκείνες που προορίζονται να τροποποιήσουν (απόφαση της 6ης Μαΐου 1980, Επιτροπή κατά Βελγίου, 102/79, Rec. σ. 1473, ιδίως σ. 1486, σκέψη 10).

10. Οφείλω πάντως να αναγνωρίσω ότι το άρθρο 9, στοιχείο Δ, συνιστά οριακή περίπτωση. Το άρθρο αυτό συμπληρώνει το παράρτημα Γ' της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ προσθέτοντας σ' αυτό την *περιγραφή* τριών μεθόδων αναλύσεως ή δοκιμών από τις οποίες μόνον μία έγινε δεκτή από την Ιταλία δυνάμει της σχετικής ευχέρειας επιλογής που διαθέτουν τα κράτη μέλη. Πρόκειται για τη δοκιμή διά βρουκελλικού αντιγόνου εντός ρυθμιστικού διαλύματος (στοιχείο Δ του άρθρου 9) που εφαρμόζεται στην Ιταλία βάσει του υπουργικού διατάγματος της 15ης Απριλίου 1981.

11. Η *περιγραφή* της μεθόδου δεν περιλαμβάνεται πάντως στο υπουργικό διάταγμα αλλά στην εγκύκλιο αριθ. 25 της 23ης Ιουνίου 1981. Η Επιτροπή δέχεται το γεγονός αυτό, δεν αναφέρει όμως αν το θεωρεί επαρκές. Πάντως, φαίνεται ότι είναι αυτής της γνώμης καθόσον δεν ανέφερε πλέον το άρθρο 9 κατά την προφορική διαδικασία.

12. Αναγνωρίζω ότι μπορεί να τεθεί το ερώτημα αν είναι πραγματικά αναγκαίο ο τεχνικός ορισμός μιας μεθόδου αναλύσεως να μεταφέρεται στο εσωτερικό δίκαιο με νόμο ή με κανονιστική διάταξη, ή αν προς τούτο αρκεί η εγκύκλιος. Πράγματι, οι μέθοδοι αυτοί προορίζονται να χρησιμοποιηθούν μόνο από τα εγκεκριμένα εργαστήρια ή από τους επίσημους κτηνιάτρους και όχι από τους επιχειρηματίες.

13. Από μια άλλη έποψη όμως οι εγκύκλιοι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, μπορούν να μεταβάλλονται από τη διοίκηση κατά βούληση και, επομένως, δεν προσφέρουν όλες τις εγγυήσεις ασφάλειας του δικαίου. Πρέπει εξάλλου να σημειωθεί ότι οι περιγραφές των μεθόδων αναλύσεως που περιλαμβάνονται στο παράρτημα της βασικής οδηγίας του 1964 είχαν δημοσιευθεί στην Ιταλία σε παράρτημα του νόμου της 30ής Απριλίου 1976.

14. Επομένως, νομίζω ότι η νέα αυτή μέθοδος αναλύσεως, η οποία είναι ισοδύναμη με εκείνες που δημοσιεύθηκαν το 1976, πρέπει να μεταφερθεί στην εσωτερική έννομη τάξη με νομοθετική διάταξη.

15. Συνοπτικά, προτείνω επομένως στο Δικαστήριο να κρίνει, κατ' εφαρμογή της πάγιας νομολογίας, ότι τα προαναφερθέντα άρθρα δεν έχουν μεταφερθεί κατά πρόσφορο και αναμφισβήτητο τρόπο στο εθνικό δίκαιο, και ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη, επί του σημείου αυτού, τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

Β — Η εφαρμογή των διατάξεων της οδηγίας ως προς τα εισαγόμενα ζώα καταγωγής άλλων κρατών μελών

16. Η Επιτροπή θεωρεί ότι όσον αφορά ορισμένους κανόνες οι οποίοι τέθηκαν σε εφαρμογή στην Ιταλία και οι οποίοι αφορούν τους ελέγχους που πρέπει να διενεργούνται όσον αφορά την εθνική παραγωγή, ή των οποίων η εφαρμογή δεν επιβαλλόταν όσον αφορά το εθνικό έδαφος διότι τα κράτη μέλη διέθεταν επί του ζητήματος αυτού ευχέρεια επιλογής, εντούτοις η Ιταλία όφειλε να προβλέψει με ρητή διάταξη ότι τα εισαγόμενα ζώα τα οποία είχαν υποστεί έλεγχο σύμφωνα με τους κανόνες αυτούς στη χώρα καταγωγής τους έπρεπε να γίνονται δεκτά κατά την εισαγωγή.

17. Πρωτίστως πρόκειται για το πρόβλημα της μη εισαγωγής της έννοιας της « περιοχής ». Το *άρθρο 1* της οδηγίας 79/109/ΕΟΚ τροποποίησε το άρθρο 2 της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ παρεμβάλλοντας σ' αυτό τη νέα αυτή έννοια.

18. Το *άρθρο 2*, σε συνδυασμό με το *άρθρο 4* της οδηγίας 79/109/ΕΟΚ επιτρέπει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, το μετριασμό των σχετικών με τη βρουκέλλωση ελέγχων « σε τμήμα ενός κράτους μέλους, το οποίο αποτελείται από περισσότερες γειτονικές περιφέρειες ». Προς τούτο απαιτείται απόφαση της Επιτροπής, η οποία εκδίδεται μετά από σύμφωνη γνώμη της μόνιμης κτηνιατρικής επιτροπής [διαδικασία προβλεπόμενη στο άρθρο 12 της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ, που θεσπίστηκε με την οδηγία 71/285/ΕΟΚ (JO L 179 της 9.8.1971, σ. 1)].

19. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η ιταλική νομοθεσία όπως έχει σήμερα δεν επιτρέπει την εισαγωγή ζώων καταγομένων από ένα τμήμα του εδάφους άλλου κράτους μέλους στο οποίο οι έλεγχοι έχουν μετριαστεί.

20. Η Επιτροπή αναφέρει εν συνεχεία το *άρθρο 3* της οδηγίας 79/109/ΕΟΚ. Με το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε το παράρτημα Α, σημείο ΙΙ-Α 1, της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ που ορίζει την έννοια του « βόειου ζωικού κεφαλαίου που θεωρείται ως επίσημα απαλλαγμένο βρουκελλώσεως ».

21. Ενώ κατά την παλαιά διατύπωση του στοιχείου γ), υπό i), του κεφαλαίου αυτού, η μέθοδος της οροσυγκολλήσεως μπορούσε να αντικατασταθεί από τρεις δοκιμές του δακτυλίου, εφεξής μπορεί επίσης να αντικατασταθεί από μία δοκιμή με βρουκελλικό αντιγόνο εντός ρυθμιστικού διαλύματος.

22. Όπως έχω ήδη αναφέρει, η νέα αυτή μέθοδος τέθηκε σε εφαρμογή στην Ιταλία με το υπουργικό διάταγμα της 15ης Απριλίου 1981. Πάντως, η Επιτροπή προβάλλει ότι αυτό το υπουργικό διάταγμα φέρει τον τίτλο « *Εθνικό* σχέδιο προφυλάξεως κατά της βρουκελλώσεως των βοοειδών » και, επομένως, η επίμαχη διάταξη δεν εφαρμόζεται στις εισαγωγές.

23. Τέλος, το *άρθρο 5* της οδηγίας 79/109/ΕΟΚ παρεμβάλλει στο παράρτημα Α, σημείο ΙΙ-Α, στοιχείο γ), υπό ii) και iii), τέσσερις ορολογικές δοκιμές που μπορούν να χρησιμοποιούνται κατ' επιλογή. Με το ίδιο υπουργικό διάταγμα της 15ης Απριλίου 1981, η Ιταλία επέλεξε, όσον αφορά τους ελέγχους που διενεργούνται στο εθνικό της έδαφος, τη δοκιμή της οροσυγκολλήσεως ή τη δοκιμή του βρουκελλικού αντιγόνου. Δεν έχει προβλέψει τη χρησιμοποίηση της δοκιμής της πλασμοσυγκολλήσεως ή της δοκιμής του δακτυλίου του γάλακτος επί πλάσματος αίματος.

24. Αν αντιλαμβάνομαι καλώς την άποψη της Επιτροπής, η τελευταία υποστηρίζει ότι η Ιταλία έπρεπε να προβλέψει ρητά με νομοθετική ή κανονιστική διάταξη ότι τα βοοειδή που έχουν ελεγχθεί με βάση τις δύο μεθόδους οι οποίες δεν προβλέπονται, όσον αφορά τους ελέγχους που διενεργούνται εντός της χώρας, έπρεπε εντούτοις να γίνονται δεκτά κατά την εισαγωγή.

25. Πάντως, δεν θεωρώ αυτή την επιχειρηματολογία της Επιτροπής πειστική και θα ήθελα να αναφερθώ σχετικά στον ιταλικό νόμο 397 της 30ής Απριλίου 1976, που παρατέθηκε ήδη, με τον οποίο τέθηκε σε εφαρμογή η οδηγία 64/432/ΕΟΚ. Κατά το άρθρο 11 του νόμου αυτού « τα βοοειδή και χοιροειδή που αποστέλλονται στην Ιταλία από άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας πρέπει να ανταποκρίνονται στις ίδιες υγειονομικές εγγυήσεις με τις προβλεπόμενες για την αποστολή από την Ιταλία προς τα άλλα κράτη μέλη. Πάντως, τα εν λόγω ζώα πρέπει να υφίστανται κτηνιατρικό έλεγχο διενεργούμενο στα σύνορα και να συνοδεύονται από πιστοποιητικά σύμφωνα με τα πρότυπα I μέχρι IV του παραρτήματος F, συντεταγμένα στην ιταλική ».

26. Κατά το άρθρο 15 του ίδιου νόμου « οι κτηνίατροι που υπηρετούν στα σύνορα απαγορεύουν την είσοδο στο ιταλικό έδαφος των ζώων του βοείου και χοιρείου είδους καταγωγής κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας:

α) αν τα ζώα αυτά είναι προσβεβλημένα, ύποπτα προσβολής ή μολυσμένα από μεταδοτική ασθένεια·

β) αν ο έλεγχος που διενεργήθηκε στα σύνορα επέτρεψε να διαπιστωθεί ότι οι προβλεπόμενες από το πιστοποιητικό εγγυήσεις δεν παρέχονται όσον αφορά τα ζώα αυτά. »

27. Ποια συμπεράσματα μπορούν να συναχθούν από τις διατάξεις αυτές;

28. Η διακήρυξη της γενικής αρχής σύμφωνα με την οποία « τα βοοειδή και χοιροειδή που αποστέλλονται στην Ιταλία από άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας πρέπει να ανταποκρίνονται στις ίδιες υγειονομικές εγγυήσεις με τις προβλεπόμενες για την αποστολή από την Ιταλία προς τα άλλα κράτη μέλη » μπορούσε να δημιουργήσει την εντύπωση ότι η Ιταλία δεν αφήνει να εισέρχονται στο έδαφός της παρά μόνο ζώα προερχόμενα από ζωικά κεφάλαια τα οποία έχουν ελεγχθεί σύμφωνα με κανόνες καθ' όλα όμοιους με εκείνους που γίνονται δεκτοί για τον έλεγχο στην Ιταλία, ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία η οδηγία αφήνει στα κράτη μέλη την ευχέρεια επιλογής.

29. Η εντύπωση αυτή θα μπορούσε να ενισχυθεί από την προτελευταία παράγραφο της διοικητικής εγκυκλίου αριθ. 32 της 30ής Απριλίου 1986, όπου αναφέρεται ότι « οι διατάξεις περί βρουκελλώσεως που προβλέπονται για τα βοοειδή τα οποία εξάγονται από την Ιταλία προς την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα ισχύουν και για τα βοοειδή εκτροφής ή παραγωγής τα οποία εισάγονται από τα κράτη μέλη » .

30. Κατά τη γνώμη μου, πάντως, ένα τέτοιο συμπέρασμα δεν επιβάλλεται διότι:

— καθ' ομολογία της ίδιας της Επιτροπής μέχρι τώρα δεν διαπιστώθηκε κανένα εμπόδιο στις συναλλαγές (ως προς τη σημασία της έλλειψης πρακτικών προβλημάτων, βλέπε απόφαση της 10ης Ιουλίου 1986, Επιτροπή κατά Ιταλίας, 235/84, Συλλογή σ. 2291, σκέψη 14)·

— οι διατάξεις του νόμου πρέπει να υπερισχύουν της εγκυκλίου·

— ο νόμος, χρησιμοποιώντας τη φράση « τις ίδιες εγγυήσεις » μπορεί να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι κάθε έλεγχος διενεργούμενος στη χώρα καταγωγής σύμφωνα με την οδηγία πληροί την προϋπόθεση αυτή·

— το « λειτουργικό » τμήμα του νόμου του 1976 αποτελείται από το άρθρο 15, το οποίο ορίζει περιοριστικά τους λόγους για τους οποίους μπορεί να απαγορευθεί η είσοδος στο ιταλικό έδαφος.

31. Είναι αληθές ότι το εν λόγω άρθρο δεν επαναλαμβάνει ακριβώς τους όρους του άρθρου 6, παράγραφος 3, της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ που έχει ως εξής:

« Κάθε χώρα προορισμού δύναται να απαγορεύει την εισαγωγή στο έδαφός της βοοειδών ή χοιροειδών, αν έχει διαπιστωθεί με την ευκαιρία εξετάσεως που διενεργείται στο συνοριακό σταθμό από επίσημο κτηνίατρο:

α) ότι τα ζώα αυτά είναι προσβεβλημένα, ύποπτα προσβολής ή μολυσμένα από ασθένεια που υπόκειται σε υποχρεωτική δήλωση·

β) ότι δεν έχουν τηρηθεί οι διατάξεις των άρθρων 3 και 4 για τα ζώα αυτά. »

32. Κατά την οδηγία, « η εξέταση που διενεργείται στο συνοριακό σταθμό » αφορά συγχρόνως τα στοιχεία α) και β), ενώ στον ιταλικό νόμο γίνεται λόγος για την εξέταση αυτή μόνο στο στοιχείο β). Θα ήταν όμως αδιανόητο αν επίσημος ιταλός κτηνίατρος κατέληγε στο συμπέρασμα ότι τα ζώα είναι προσβεβλημένα χωρίς να τα εξετάσει.

33. Εξάλλου, το στοιχείο β) του ιταλικού νόμου είναι περισσότερο περιοριστικό από το στοιχείο β) της οδηγίας που αφορά όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η πραγματοποιηθείσα εξέταση επέτρεψε να διαπιστωθεί ότι δεν έχουν τηρηθεί οι διατάξεις των άρθρων 3 και 4 της οδηγίας. Ο ιταλικός νόμος φαίνεται να αναφέρεται μόνο στην περίπτωση κατά την οποία το πιστοποιητικό συνεπάγεται παραλείψεις ή ανακρίβειες.

34. Εν πάση περιπτώσει, απ' ό,τι γνωρίζω, η συμφωνία των προαναφερόμενων διατάξεων του ιταλικού νόμου προς εκείνες της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ ουδέποτε αμφισβητήθηκε από την Επιτροπή. Επομένως, μπορεί να γίνει η υπόθεση ότι ο νόμος αυτός δεν παρέχει λαβή για κριτική.

35. Εξάλλου, η οδηγία 64/432/ΕΟΚ ορίζει ότι τα εξαγόμενα ζώα πρέπει να συνοδεύονται από υγειονομικά πιστοποιητικά. Τα υποδείγματα των πιστοποιητικών αυτών που περιλαμβάνονται σε παράρτημα στον ιταλικό νόμο είναι σύμφωνα προς εκείνα που προβλέπονται με την προαναφερθείσα οδηγία, όπως τροποποιήθηκαν με την οδηγία 71/285/ΕΟΚ της 19ης Ιουλίου 1971 (JO L 179 της 9.8.1971, σ. 1).

36. Κατά τη γνώμη μου όμως, από τα προαναφερθέντα άρθρα του ιταλικού νόμου και από τον τρόπο με τον οποίο διατυπώνονται τα υγειονομικά πιστοποιητικά προκύπτει ότι ο κτηνίατρος της ιταλικής διοικήσεως δεν μπορεί να εμποδίσει την εισαγωγή στο εθνικό έδαφος ζώων που κατάγονται από « περιοχή ενός κράτους μέλους, η οποία αποτελείται από περισσότερες γειτονικές περιφέρειες » (άρθρο 2 της οδηγίας του 1979) όπου οι έλεγχοι έχουν μετριαστεί ή όπου οι έλεγχοι έχουν διενεργηθεί σύμφωνα με μια από τις μεθόδους που δεν γίνονται δεκτές στην Ιταλία.

37. Πράγματι, τα υγειονομικά πιστοποιητικά δεν περιλαμβάνουν την έννοια της « περιοχής », αλλά μόνον τις έννοιες « ζωικό κεφάλαιο επίσημα απαλλαγμένο βρουκελλώσεως » ή « ζωικό κεφάλαιο απαλλαγμένο βρουκελλώσεως ».

38. Μόνο αν αναγνωριστεί ότι το ζωικό κεφάλαιο ανταποκρίνεται σε ένα από τα χαρακτηριστικά αυτά τότε η έννοια της « περιοχής » ή η εφαρμογή μιας εναλλακτικής μεθόδου αναλύσεως μπορεί να διαδραματίσει ένα ρόλο. Είναι όμως σαφές ότι ο ιταλός κτηνίατρος δεν μπορεί παρά να δεχθεί ως αξιόπιστη τη σχετική εκτίμηση που διατύπωσε ο κτηνίατρος της χώρας εξαγωγής.

39. Όλο το σύστημα στηρίζεται προφανώς στην αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ επισήμων υπηρεσιών.

40. Αυτό προκύπτει ιδίως από την έβδομη αιτιολογική σκέψη της βασικής οδηγίας (64/432/ΕΟΚ) που έχει ως εξής:

« εκτιμώντας ότι, για να υφίσταται η δυνατότητα να παρέχονται στα κράτη μέλη *εγγυήσεις* όσον αφορά την τήρηση των όρων αυτών, είναι απαραίτητο να προβλεφθεί η χορήγηση από επίσημο κτηνίατρο πιστοποιητικού καταλληλότητος, το οποίο συνοδεύει τα ζώα μέχρι τον τόπο προορισμού ».

41. Έτσι, το πιστοποιητικό συνιστά κατά κάποιο τρόπο τεκμήριο καταλληλότητας που δεν μπορεί να ανατραπεί παρά μόνο από το αποτέλεσμα της εξέτασης η οποία ενδεχομένως διενεργείται στα σύνορα.

42. Εξάλλου, πρέπει επίσης να τονιστεί ότι εκτός από τις δοκιμές που χρησιμεύουν για την κατάταξη ενός ζωικού κεφαλαίου στην κατηγορία του « επίσημα απαλλαγμένου » ή « απαλλαγμένου » βρουκελλώσεως, η οδηγία 64/432/ΕΟΚ ορίζει στο άρθρο 3 ότι τα ζώα που *προορίζονται για εξαγωγή* πρέπει να υποστούν πρόσθετες δοκιμές 30 ημέρες πριν από τη φόρτωση.

43. Πρόκειται, όσον αφορά τα βοοειδή, για την οροσυγκόλληση [παράγραφος 3, στοιχείο γ), όπως τροποποιήθηκε με τις οδηγίες 66/600/ΕΟΚ και 71/285/ΕΟΚ] και, όσον αφορά τους χοίρους, την οροσυγκόλληση και την αρνητική εκτροπή του συμπληρώματος (παράγραφος 4, τροποποιηθείσα με την οδηγία 71/285/ΕΟΚ).

44. Αυτοί οι δύο τύποι δοκιμών είναι οι μόνοι που αναφέρονται στα πιστοποιητικά καταλληλότητας. Και οι δύο όμως τέθηκαν σε εφαρμογή στην Ιταλία με το νόμο της 30ής Απριλίου 1976.

45. Επομένως, νομίζω ότι αποκλείεται επίσημος ιταλός κτηνίατρος — εκτός αν παραβεί το νόμο της χώρας του — να αρνηθεί την εισαγωγή στο εθνικό έδαφος ζώου με το πρόσχημα ότι αυτό προέρχεται από « τμήμα κράτους μέλους αποτελούμενο από περισσότερες γειτονικές περιοχές » στο οποίο οι έλεγχοι έχουν μετριαστεί, ή από ζωικό κεφάλαιο το οποίο έχει υποστεί ελέγχους με βάση μια από τις μεθόδους αναλύσεως οι οποίες έχουν εισαχθεί τελευταία με την οδηγία 79/109/ΕΟΚ.

46. Επομένως, μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η προς το παρόν ισχύουσα ιταλική νομοθεσία δεν εμποδίζει την επίτευξη του επιδιωκόμενου από την οδηγία αποτελέσματος όσον αφορά τις εισαγωγές στο εν λόγω κράτος μέλος. Αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι στην πράξη δεν σημειώθηκε καμιά δυσχέρεια.

Προτάσεις

47. Για όλους αυτούς τους προεκτεθέντες λόγους, προτείνω στο Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί προς το άρθρο 5, υπό ii), δεύτερο εδάφιο, το άρθρο 6, δεύτερη περίπτωση, το άρθρο 7, στοιχείο γ), πρώτο εδάφιο, το άρθρο 8 και το άρθρο 9, στοιχείο Δ, της οδηγίας 79/109/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιανουαρίου 1979, περί τροποποιήσεως της οδηγίας 64/432/ΕΟΚ περί βρουκελλώσεως, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη.

Η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επειδή η Επιτροπή νίκησε μόνο εν μέρει, προτείνω στο Δικαστήριο να της επιβάλει το ένα τρίτο των δικαστικών εξόδων.